

[Ragnhild Andersen.]

er ængstelse iblandt rentemodtagerne og i de organisationer, rentemodtagerne har. Det hørte vi, da vi fornylig fik brev fra alders- og invaliderentemodtagerforeningerne, sendt til Danmarks regering og rigsdag og utvivlsomt sendt til samtlige ordførere for de politiske partier i folkeforsikringspørgsmål. Rentemodtagernes organisation skrev heri, at der

„særlig for oktober- og januarpristallets vedkommende er sket så stor stigning af pristallet på de for os uundværlige livsfornødenheder, at vi forventer, at den ærede socialminister vil fremsætte forslag om, at der ydes alders- og invaliderentemodtagerne fuld dækning for oktober- og januarpristalsstigningerne, således at der udbetales et eengangstillæg svarende til stigningen fra oktober 1950 til april 1951, eller for et halvt år.

Endvidere henleder vi opmærksomheden på, at vi forventer, at der ligesom i året 1950 udbetales et tilskud på 80 kr. til ægtepar og 40 kr. til enlige som erstatning for kødrabatmærkernes bortfald.“

Sammenslutningen af alders- og invaliderentemodtagerforeninger tilføjer:

„Da vi ved, der er stor nød blandt tusinder af gamle og invalider, håber vi, at den ærede socialminister vil fremføre disse vore krav for regering og rigsdag og forhåbentlig få dem vedtaget.“

Det er altså de gamle selv, der siger, at der hersker stor nød blandt tusinder af gamle og invalider, og som opfordrer til gennemførelse af en eengangshjælp til dækning af de prisstigninger, der har fundet sted i oktober kvartal i fjor og i januar kvartal i år. Enhver, der kender lidt til de vilkår, vore gamle og invalider har, vil vide, at der her ikke er tale om nogen overdriivelse fra deres organisations side; der er tale om, at de ikke har penge nok til det daglige brød, og deres vanskeligheder er stigende. Når vore gamle anmoder om et beløb til dækning af de stærkt forøgede udgifter, de allerede har haft i vinter, gør de det, fordi de trænger til det, og mit parti er af den mening, at rigsdagen ikke kan sidde deres anmodning overhørig. Regeringen er i øjeblikket sammen med et flertal stærkt i gang med at gennemføre en række nedskæringslove, som rimeligvis vil betyde højere priser på fodtøj og efter al sandsynlighed en betydelig højere sukkerpris. Det vil altså sige, at sukkeret, dette almindelige, gængse næringsmiddel, som for mange af de dårligst bemidlede er pålægg

på det daglige brød, vil man forhøje prisen på, og det vil sige, at man vil berøve rentemodtagerne muligheden for at bruge så meget sukker, som de hidtil har kunnet anvende i deres husholdninger. Det er klart, at i kraft af rentemodtagernes små indtægter er de udelukket fra at kunne omlægge deres forbrug under dyrtiden. De har kun eet at gøre, og det er at indskrænke det. I de sidste dage er nogle af de mest nødvendige næringsmidler som havregryn, margarine, kaffe og endnu flere ting steget meget stærkt. F. eks. er havregryn steget 6 øre pr. kg og er i dag næsten dobbelt så dyre som før maksimalprisens ophævelse. Margarine, som man jo ikke kan undvære til hverdag, er steget hele to gange 64 øre pr. kg, siden pristallet blev offentliggjort, altså med andre ord en stigning, som der ingen dækning gives for. Kaffen er steget med 64 øre pr. kg, efter at pristallet er offentliggjort; det pund kaffe, som et gammelt ægtepar kan købe i løbet af en måned, er på en måned steget med 32 øre.

Jeg vil sige til de ærede medlemmer, at sådanne stigninger er en katastrofe for de små hjem. Hvor skal rentemodtagerne få disse stigninger refunderet? Det får de ikke — tidligst om et halvt, måske først om et helt år. Derfor er mit parti af den mening, at rigsdagen ikke kan affinde sig med den forfærdende oplysning, at rentemodtagerne i tusindtal lider stor nød. Mit parti har en gang før i denne vinter foreslået ikke et eengangstillæg, men en forhøjelse af grundbeløbene med 20 kr. om måneden til enlige og 30 kr. til ægtepar. Vi foreslog samtidig, at renten skulle pristalsreguleres to gange årlig, som tilfældet er for pensionister og tjenestemænd, og at man gav de gamle på alderdomshjemmene 3 kr. mere om måneden i lomme penge. Jeg opfordrer indstændigt, og så varmt jeg kan, ærede medlemmer til at tænke over dette og bidrage til, at vi kommer rentemodtagerne lidt mere i møde, end det sker gennem dette lille lovforslag. Jeg opfordrer til, at vi prøver at få renten forhøjet med disse i virkeligheden meget, meget beskedne beløb, 20 kr. til enlige og 30 kr. til ægtepar om måneden. Mit parti anser situationen for så alvorlig, at vi mener, man bør forhandle om dette, ligesom vi, hvis partierne ikke vil være med dertil, vil forberede at stille ændringsforslag derom. Men jeg vil dog varmt anbefale, at vi diskuterer forslaget. Jeg mener, det må være muligt at komme de gamle, der i øjeblikket i stort tal lider nød, mere i møde, end tilfældet er med det foreliggende lovforslag.